

Arrest

**nr. 313 592 van 26 september 2024
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 september 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 september 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A HAEGEMAN die loco advocaat Eric MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 augustus 2024 dient de verzoekster, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Nadat was gebleken dat de verzoekster op 17 april 2024 reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Polen, richten de Belgische autoriteiten op 28 augustus 2024 een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten, die op 4 september 2024, in toepassing van artikel 18, lid 1, onder b), van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), instemmen met dit verzoek tot terugname.

Op 4 september 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De verweerder besluit met name dat niet België, maar Polen de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Deze bijlage 26^{quater} is de thans bestreden akte, die op 17 september 2024 aan verzoekster wordt ter kennis gebracht. Zij is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: S.G.

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening).

Mevrouw, K., S.G., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Eritrea te zijn, bood zich op 13/08/2024 bij onze diensten aan waarbij zij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Zij diende op 13/08/2024 een formeel verzoek voor internationale bescherming in.

Betrokkene legde bij dit verzoek geen persoonlijke documenten neer en verklaarde hierover dat zij nooit in het bezit werd gesteld van een internationaal paspoort en Eritrea uit reisde zonder enig nationaal identiteitsbewijs.

Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 13/08/2024, met de krachtens artikel 9 (bij eurodac1)/artikel14 (bij eurodac2) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot één treffer. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 17/04/2024 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Polen.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming gehoord op 26.08.2024. Zij verklaarde eerder religieus te zijn getrouwd en nu uit elkaar te zijn, het betrof een relatie met Dhr. W., E.G. verblijvende in Eritrea, en ze verklaarde één kind te hebben, G., E.E., verblijvende te Eritrea. Verder verklaarde ze ook een verloofde te hebben, Dhr. S., T.K., uit Eritrea, verblijvende in Zuid Soedan.

Betrokkene verklaarde dat zij alleen reisde en niet vergezeld was door gezins- of familieleden.

Verzoeker verklaarde geen familieleden in België te hebben en geen familieleden in een andere lidstaat te hebben.

Betrokkene verklaarde dat ze de Shengen zone binnen kwam via de grens tussen Wit Rusland en Polen, dat ze er gedwongen werd haar vingerafdrukken te laten registreren, dat ze er geen verzoek om internationale bescherming indiende, dat ze er drie maand werd vastgehouden in een gesloten centrum.

Betrokkene verklaart dat ze Eritrea in November 2022 verliet, dat ze in enkele dagen door Soedan en Zuid-Soedan naar Oeganda trok van waar ze van november 2022 tot november 2023 verbleef op zoek naar en smokkelaar en werkend als kapster of kookster, ze verliet Oeganda per vliegtuig met een vals paspoort en

reide over Dubai naar Rusland waar ze twee weken verbleef alvorens per wagen naar Wit Rusland te trekken waar ze verbleef tot april 2024 om dan naar Polen te trekken waar ze verbleef tot 10/08/2024, waaronder drie maand in een gesloten centrum, ze verklaart dat ze in Polen geslagen werd en mishandeld bij binnenkomst, dat ze vertrok zodra ze naar een open centrum kon en in enkele dagen door Duitsland naar België kwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) door betrokkene werd besloten in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat ze in Kampala van een vriendin hoorde dat België een goed land was, dat het sindsdien haar doel was om naar België te komen.

Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat ze niet terug wilt naar Polen, dat ze er echt mishandeld werd en beledigd, dat ze er werd vastgehouden, dat ze er werd bedreigd met een nog langere opsluiting, dat ze er veel weende.

Op 28/08/2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties, dit verzoek werd op 04/09/2024 conform artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 aanvaard, uit het akkoord van Polen blijkt dat betrokkene zich van minstens één alias bediende.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij [FAMILIE vermelden] door een overdracht aan [LAND] een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De verantwoordelijke lidstaat is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de autoriteiten het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

De toepassing van Verordening 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar internationale bescherming wordt gevraagd en dat het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke lidstaat sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Poolse instanties stemden op 04.09.2024 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het verzoek van betrokkene nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. Betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Poolse instanties zullen betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Polen "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Polen partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Poolse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Polen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Polen staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Poolse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 04.09.2024 hebben de Poolse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van indirect refoulement bij overdracht aan Polen. De betrokkene zal na overdracht in Polen haar verzoek kunnen hervatten.

Polen onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dus geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd om welke specifiek reden(en) zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder vroegen we de betrokkene of zij op vlak van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat België een goed land is en dat de behandeling in Polen echt slecht en vernederend was, dat ze er drie maand werd vastgehouden en dat ze er onvoldoende werd geïnformeerd, dat ze er geen verzoek wou indienen, dat ze er werd geslagen door de politie.

Het komt de betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene zelf een voorkeur voor België heeft, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Polen.

Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Het verblijf van betrokkene in Polen was te kort om te besluiten dat Polen tekort zou schieten wat de zorg voor verzoeker betreft. Het besluit een persoon die illegaal het grondgebied heeft betreden en geen verzoek om internationale bescherming wenst in te dienen, of een persoon die een dergelijk verzoek heeft ingediend tijdelijk vast te houden vormt geen inbreuk op fundamentele rechten. Eveneens verklaart de betrokkene dat ze tot heden geen verzoek om internationale bescherming wenst in te dienen in Polen. We herhalen dat Polen partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Poolse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

De betrokkene voerde verder geen redenen aan die volgens haar in geval van een overdracht aan Polen zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, ze voert aan dat ze dat ze twee maand en twee weken werd vastgehouden, deze feiten zijn zeer concreet in tijd en plaats verbonden aan haar poging de grens illegaal te overschrijden en betrokkene brengt geen elementen aan die erop wijzen dat deze acties van de Poolse autoriteiten met het oog op de bewaking van de buitengrens buiten proportie waren.

Een recente bron betreffende de procedure tot het bekomen van bescherming en opvangfaciliteiten in Polen is het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mode door de "European Council on Refugees and Exiles"(ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusiłowicz en Ewa Ostaszewska-Żuk, <https://asylumineurope.org/reports/country/poland/>, laatste update 13.06.2024, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Het AIDA-rapport stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang of opnieuw toegang te verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (AIDA-rapport pagina 37, "There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees") en onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen in de reguliere procedure, de versnelde procedure of de ontvankelijkheidsprocedure (AIDA-rapport pagina 54-55).

Asielzoekers hebben volgens het AIDA-rapport recht op materiële opvangvoorzieningen tijdens alle asielprocedures in Polen. De voorziening van opvangvoorzieningen hangt niet af van de financiële situatie van asielzoekers (AIDA-rapport, pagina 54).

Opvangmogelijkheden zijn toegankelijk van zodra de verzoeker zich registreert in het opvangcentrum, dus niet automatisch na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Enkel medische hulp kan ontvangen worden van het moment van het doen van het verzoek (bijvoorbeeld aan de grens), in speciale situaties, dat wil zeggen, in geval van risico voor het leven of de gezondheid (AIDA-rapport, pagina 55).

In 2015 is een stelsel van rechtsbijstand van de staat ingevoerd, dat betrekking heeft op: juridische informatie, verstrekt door de medewerkers van de Dienst Vreemdelingenzaken in eerste instantie betreffende de intrekking van de bescherming; en rechtsbijstand, dat in tweede instantie verleend wordt door advocaten, juridische adviseurs en ngo's. In elk type beslissing van de autoriteit in eerste aanleg, dat wordt gegeven, is de instructie over het recht op kosteloze rechtsbijstand opgenomen en wordt deze vertaald in de taal die de verzoeker begrijpt (AIDA-rapport, pagina 31).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers in een detentiecentrum geplaatst kunnen worden wanneer er geen alternatieven zijn voor de detentie en wanneer het nodig is om de identiteit van de verzoeker te verifiëren en om informatie te verzamelen, met de verzoekers coöperatie, geconnecteerd met het verzoek, die niet verzameld kan worden zonder de detentie van de verzoeker en wanneer er een significant risico op onderduiken is (AIDA-rapport, pagina 87).

De betrokkene werd tijdens haar persoonlijk gehoor gevraagd naar haar gezondheidstoestand. De betrokkene stelt in goede gezondheid te verkeren maar een letsel aan haar oor te hebben opgelopen door slagen van Witruisische soldaat. Betrokkene heeft geen medische stukken ter staving aan het dossier toegevoegd, en vermeldt een eerste verzorging en een vervolgspraak, ze meldt geen medische zorgen die ontoereikend zouden zijn. Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Polen zouden

verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg voor asielzoekers wordt door de overheid gefinancierd. Indien een verzoeker geen toegang heeft tot materiële opvangvoorzieningen of deze zijn beperkt, dan heeft de verzoeker nog steeds recht op gezondheidszorg (AIDA-rapport, pagina 72).

Basis gezondheidszorg wordt georganiseerd in medische kantoren in elk opvangcentrum. De Dienst voor Vreemdelingen verduidelijkt in 2022 dat de GP in de centra 6 diensturen per 120 asielverzoekers heeft, terwijl een verpleegster 20 uren heeft voor hetzelfde aantal patiënten. Beiden hebben 3 uur per week extra per 50 bijkomende asielzoekers. Ze zijn minstens 3 keer per week aanwezig in de centra (AIDA-rapport, pagina 72).

Gezondheidszorg voor asielzoekers bevat ook behandeling voor mensen met mentale gezondheidszorgen. In 2022 werkten psychologen in alle centra op zijn minst 4 uur per week voor elke 120 asielzoekers. Dit werd verlengd met een uur voor elke bijkomende 50 asielzoekers. Asielzoekers kunnen doorverwezen worden naar een psychiater of psychiatrisch ziekenhuis. In 2022 werd, volgens de Dienst voor Vreemdelingen, psychologische bijstand voorzien door een NGO – Fundacja Polskie Forum Migracyjne (AIDA-rapport, pagina 73). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals de afgelegen locatie van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is (AIDA p. 71-74).

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Poolse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden en overdracht van gezondheidsgegevens.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Polen (4)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2, 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, lid 2, 5, lid 6, 17, 18 (1) d en 22 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 51/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van het zorgvuldigheidsbeginsel en “het beginsel van non-refoulement” als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2.1. Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“De verwerende partij beschouwt dat België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekster is.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hier op antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d’un recours et, à la juridiction compétente, d’exercer son contrôle à ce sujet »(CCE n°100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.”(RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formelemotivering van de bestuurshandelingen, «la motivation doit être adéquate et le contrôle s’étend à cette adéquation, c’est-à-dire l’exactitude, l’admissibilité et les pertinence des motifs»(RvS, 25 avril 2002, n°105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : «veiller avant d’arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l’espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause»(RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; «[procéder] à un examen complet et particulier des données de l’espèce, avant de prendre une décision» (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; «rapportée à la constatation des faits par l’autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d’État a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l’administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir »(RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; «le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l’autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu’elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d’espèce »(RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Volgens artikel 22 van de Dublin III-Verordening: "1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van een verzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen. 2. Voor het afhandelen van de procedure ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat worden bewijsmiddelen en indirecte bewijzen gebruikt. 29.6.2013 Publicatieblad van de Europese Unie L 180/43 NL 3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria in de punten a) en b) van dit lid de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek.

Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure. a) Bewijsmiddelen: i) Dit zijn formele bewijzen die overeenkomstig deze verordening de verantwoordelijkheid bepalen, zolang er geen bewijs is van het tegendeel; ii) De lidstaten leveren het comité van artikel 44 modellen van de verschillende soorten administratieve documenten, overeenkomstig de in de lijst van formele bewijzen gegeven type-indeling; b) Indirecte bewijzen: i) Dit zijn aanwijzingen die, hoewel weerlegbaar, in sommige gevallen voldoende kunnen zijn, overeenkomstig de bewijskracht die eraan wordt toegekend; ii)

De kracht van bewijs van deze aanwijzingen wordt, in samenhang met de verantwoordelijkheid voor de afhandeling van het verzoek om internationale bescherming, per geval bekeken. 4. De bewijsvereisten mogen niet verder gaan dan noodzakelijk is voor de correcte toepassing van deze verordening."

Artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt: "1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht."

Volgens het artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet van 1980: "Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet."

Volgens het artikel 39/82, §4, al.4 van de Vreemdelingenwet van 1980: "De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn worden van foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S./ België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: « Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

Volgens het artikel 3.2 §2 van de Dublin III-Verordening: "Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen".

De Dublin-verordening is aangenomen op het uitgangspunt dat alle EU-lidstaten internationale normen en grondrechten respecteren, daar onder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM) en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg werd ook aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Toch oordeelde het Europese Hof van de Rechten van de Mens (hierna het EHRM) dat er niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in bepaalde lidstaten grote moeilijkheden kan ondervinden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het EU-Handvest). Ook volgens het Hof mogen de andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepaling van de Dublin-Verordening indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in dit lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker in geval van overdracht naar dit lidstaat daar een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het EU-Handvest. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die overgedrachte lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de asielzoeker.

In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat POLEN verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekster. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Zwitserland uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 - Newletters EDEM-januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147 792).

4.2 Algemene tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen in POLEN

Veel openbare rapporten wijzen op andere systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in POLEN.

Dat uit deze rapporten blijkt dat deze situatie al lang aansleept. Dat er met name reeds melding gemaakt werd van een problematische situatie sedert 2016 in het AIDA-verslag van 2019 :

Volgens de Aida rapport "Country report: Polen", Update 20191 (blz.18)

https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2019/03/report-download_aida_pl_2018update.pdf

"Throughout 2016, independent monitoring visits to the border crossing point in Terespol held by the Legal Intervention Association, Helsinki Foundation for Human Rights, the Commissioner for Human Rights, Amnesty International, and Human Rights Watch confirmed the existence of grave systemic irregularities with accepting applications for international protection at the border. Despite the repeated reports, interventions and litigation in 2016-2019, the Polish government denies the application of unlawful practices at the border."

En verder in de zelfde rapport (blz. 18-19) :

"Most importantly, several cases have been brought before the European Court of Human Rights (ECtHR). Currently, there are four cases pending before the ECtHR concerning the pushbacks at Terespol, which have been communicated to the Polish government. Three cases concern Chechen nationals and the fourth (D.A. v. Poland) Syrian nationals who travelled to the Terespol border crossing point in order to seek asylum in Poland. In all cases the Court granted interim measures under Rule 39 of the Rules of the Court, indicating to the government that the applicants should not be removed to Belarus. According to Warsaw Bar Council, HFHR and Association for Legal Intervention, Poland did not comply with the measures and returned the applicants to Belarus. The Ministry of Foreign Affairs stated that the person was not returned since he had not been admitted in the first place. In its statement, the Ministry noted that the foreigner had not crossed the Polish border and was hence not expelled and had not filed an application for international protection during a border check. The Commissioner for Human Rights has also intervened in the cases of non-compliance with the measures issued by the ECtHR. Eventually, the applicants in the case of M.A. and others

v. Poland have been admitted into Poland in 2018. In addition, the Polish government was notified of two other cases by the ECtHR concerning the situation at the border. Both concern applicants who were detained after making several unsuccessful attempts to apply for international protection at the border crossings in Terespol and Medyka (Polish-Ukrainian border).

The cases of push backs were also brought before the domestic courts. As of April 2019, there were 25 judgements delivered by the Supreme Administrative Court and all of these cases resulted in revoking administrative decisions on refusal of entry issued by Border Guards. The Court indicated in numerous cases that interviews conducted at the border must be recorded in the form of protocols signed by both Border Guard officers and foreigners. Although the administrative courts annulled the unlawful decisions on the refusal of entry, in most of the cases administrative proceedings were discontinued by the decisions of the courts. According to the instructions in the judgements, the proceedings on refusal of entry cannot be reopened and re-examined, because there is no case as such for the time being (as the proceedings were

discontinued). Once the applicant arrives again at the border, new proceedings are initiated. And if there is a new proceeding concerning the refusal of entry, the judgement of the court is not applicable in this case, even if it concerns the same person. This means that applicants do not gain the right to enter Poland if they arrive at the border again, even after a judgement in their favour. At the same time, the Ministry of the Interior and Administration refused to introduce amendments to national law to ensure its compliance with the established case-law of administrative courts.

According to the statistics provided by the Border Guard in 2019, 1,610 persons applied for international protection at the border crossing point in Terespol, which constitutes 39% of all applicants in 2019. In 2019 4,378 persons were refused entry at the border crossing point in Terespol and only in cases of 81 persons appeals against decisions on refusal of entry were lodged.”

In het AIDA-rapport uit 2023 (Update 2022 beschikbaar op :

<https://asylumineurope.org/reports/country/poland/>) wordt melding gemaakt van problemen aan de Poolse grenzen en een gewelddadige houding van de Poolse autoriteiten:

“As a result, the situation in the border zone has quickly become a humanitarian crisis. Besides leaving people without any assistance in the border area (without access to shelter, food, and drinking water), Border Guards also carried out pushbacks. According to the report of the Protecting Rights at Borders initiative, some migrants have been pushed back numerous times, irrespective of their age or vulnerability. Pushbacks on the border with Belarus took place also at the official border crossing points.

According to the report of Grupa Granica (GG) (a social movement of activists and NGOs voluntarily assisting asylum seekers and migrants at the border), since the beginning of the crisis at the border in August 2021 until 17 February 2023 at least 37 persons were found dead on both sides of the border. The main reasons for deaths were hypothermia and drowning. Organisations and humanitarian and medical aid workers reported cases of frostbitten limbs (leading in extreme cases even to amputation), food poisoning resulting from lack of access to drinking water, hypothermia, fractures and other injuries suffered by migrants trying to cross the border from Belarus to Poland.

The real number of deaths may be much higher - the persisting restrictions on access to the border zone made it difficult to investigate the cases properly. According to HFHR, there are many indications that the death proceedings are not diligently conducted by the Polish authorities. From the requests for access to public information sent by the HFHR to law enforcement authorities, it is known that most proceedings are pending in one prosecutor's office under a common file number - even though deaths were often separated by a large time interval and significant geographic distance.

Organisations also reported an escalation of violence in 2022 at the border zone. Polish officers used intimidation, threats to use firearms, use of gas, destruction of smartphones and sim cards, and deliberate deception. The eventual pushbacks to the Belarusian border suggest that the migrants suffered more violence from Belarusian officers and smugglers” (blz. 20)

Het laatste AIDA update 2023 rapport (gepubliceerd in juni 2024²) bevestigde opnieuw dat de situatie aan de Poolse grens kritiek bleef en dat de Poolse autoriteiten gemakkelijk hun toevlucht namen tot geweld tegen migranten.

https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-PL_2023-Update.pdf

“Polish-Belarus border: Since mid-2021 the number of asylum seekers and migrants seeking to enter Poland from Belarus increased significantly. Belarus facilitated irregular migration to the EU in response to the EU sanctions,¹⁴ while Poland refused to provide access to asylum procedures to those in need.

As a result, the situation in the border zone has quickly become a humanitarian crisis. Besides leaving people without any assistance in the border area (without access to shelter, food, and drinking water), Border Guards also carried out pushbacks.

According to the report of the Protecting Rights at Borders initiative, some migrants have been pushed back numerous times, irrespective of their age or vulnerability. Pushbacks on the border with Belarus took place also at the official border crossing points. According to the report of Grupa Granica (GG) (a social movement of activists and NGOs voluntarily assisting asylum seekers and migrants at the border), since the beginning of the crisis at the border in August 2021 until 17 February 2023 at least 37 persons were found dead on both sides of the border. The main reasons for deaths were hypothermia and drowning. Organisations and humanitarian and medical aid workers reported cases of frostbitten limbs (leading in extreme cases even to amputation), food poisoning resulting from lack of access to drinking water, hypothermia, fractures and other injuries suffered by migrants trying to cross the border from Belarus to Poland.

The real number of deaths may be much higher - the persisting restrictions on access to the border zone made it difficult to investigate the cases properly. According to HFHR, there are many indications that the

death proceedings are not diligently conducted by the Polish authorities. From the requests for access to public information sent by the HFHR to law enforcement authorities, it is known that most proceedings are pending in one prosecutor's office under a common file number - even though deaths were often separated by a large time interval and significant geographic distance.

Organisations also reported an escalation of violence in 2022 at the border zone. Polish officers used intimidation, threats to use firearms, use of gas, destruction of smartphones and sim cards, and deliberate deception. The eventual pushbacks to the Belarusian border suggest that the migrants suffered more violence from Belarusian officers and smugglers.

On 1 July 2022, the construction of a physical dam on the Polish-Belarusian border was officially completed. The dam is approximately 187 km long and equipped with special throughways for animals and electronic protection (perimetry).

Also on 1 July 2022, the Ordinance of the Ministry of the Interior and Administration on a temporary ban on staying in 183 localities in the border area of Podlaskie and Lubelskie voivodships, which was in force since 1 December 2021, ceased to apply. At the same time, under another ordinance, the Podlasie voivode prohibited the stay within 200 meters from the state border line justifying it by ongoing installation of electronic devices at the border and therefore security reasons. The latter ban on access was in force until 31 December 2022. Changing the restricted area from around 3 km from the border to 200 m from the border allowed for more efficiency in assisting those in need, but NGOs still reported problems in accessing migrants, because pushbacks were happening so quickly.

The construction of the fence was full of controversy - starting from the huge expenses, a lack of transparency, ecological impact and ending with efficiency. According to the Grupa Granica, the completion of the dam did not close the migration route or limited the number of migrants crossing the border but only made it more dangerous - migrants are forced to cross dense woods, rivers, marshes or wetlands, and as a result, more people are injured along the way and require medical assistance. During autumn and winter, with the temperatures dropping below zero, the situation is even more dramatic." (blz. 20-21)

In dezelfde geest heeft Polen onlangs een nieuwe wet aangenomen die het makkelijker maakt voor grenswachten om hun wapens af te vuren :

Le Figaro, « Pour repousser les migrants, la Pologne adopte une loi permettant aux garde-frontières de tirer plus facilement », 16.07.2024, beschikbaar op : <https://www.lefigaro.fr/international/pour-repousser-les-migrants-la-pologne-adopte-une-loi-permettant-aux-garde-frontieres-de-tirer-plus-facilement-20240716>.

« Le Parlement polonais a légiféré pour modifier les règles d'engagement des militaires polonais à la frontière avec la Russie et la Biélorussie après une série d'incidents impliquant des migrants.

Cette loi a largement fait consensus chez les Parlementaires polonais. 401 députés ont voté en sa faveur, 17 y étaient opposés. Le Parlement a adopté un texte allégeant les règles d'engagement des militaires, garde-frontières et gendarmes aux frontières entre la Pologne, la Biélorussie et la Russie, qui sont soumises à une intense pression migratoire.

Adopté en deuxième lecture le 11 juillet dernier, le texte exonère de toute responsabilité les militaires qui utilisent leurs armes à la frontière, en situation de légitime défense, mais aussi de manière préventive, lorsque la vie, la santé et la liberté des membres des forces de l'ordre sont menacées dans le cadre d'une « atteinte directe et illégale contre l'inviolabilité de la frontière de l'État ».

Comme le rapporte le quotidien polonais Gazeta Wyborcza, le projet de loi a été très critiqué par certaines associations qui y voient un « droit de tuer ». Le journal polonais explique que le gouvernement avait d'abord prévu d'exonérer de toute responsabilité pénale des soldats pour tout acte constituant un crime commis lors d'une opération à la frontière. Le gouvernement a ensuite amendé lui-même son texte pour préciser les circonstances dans lesquels la responsabilité des militaires pouvait être alléguée³.

Dat deze situatie bevestigd wordt door Migrants face expulsion at Polish border under new law - BBC www.bbc.com/news/world-europe-58921310

Poland's parliament has passed a law allowing border guards to immediately expel migrants who cross the border illegally. Guards will also be given power to refuse applications for international asylum, without examination. Human rights groups accuse Poland of wanting to legalise migrant pushbacks.

Uit 2023 AIDA-rapport blijkt ook dat mensen in de Dublinprocedure die terugkeren naar Polen (de situatie van de verzoeker) in zeer slechte omstandigheden verkeren:

“Last but not least, on 15 June 2022, the Court in the Hague, examining the case of a person seeking international protection who was to be returned to Poland, asked the CJEU a preliminary question regarding the Dublin transfers to countries that, despite being members of the European Union, ‘seriously and systematically infringe the EU law’. In March 2021, the Commissioner for Human Rights (Ombudsman) released a report in the framework of the National Preventive Mechanism, which detailed incidents of inappropriate detention of vulnerable Dublin returnees in the preceding years.

According to the report, the problems occurred due to numerous procedural shortcomings during the transfer of a family to Poland by the German police, as well as the lack of appropriate operational algorithms that should have been implemented to promptly identify victims of torture and violence as well as persons whose mental and physical condition rule out their placement in detention. These cases were reported in 2016, but after visits to detention centres in 2018 and 2019, the Commissioner for Human Rights confirmed that the problem persisted. These findings were also present in the report published in 2022.

The Commissioner for Human Rights, by conducting interviews with detainees and analysing the documentation confirmed, that generally foreigners’ statements about experienced violence had no influence on the Border Guards’ actions in terms of applying to the court to place a person concerned in detention. Although the Border Guard implemented the Algorithm on how to deal with persons requiring special treatment, the Commissioner broadly criticized it, stating that these guidelines are contrary to the law and make it impossible to properly identify victims of torture.” (blz. 38)

Deze problemen werden opnieuw bevestigd in het laatste AIDA update 2024 verslag:

There are concerns about whether, under the provisions of the Polish law, Dublin returnees are always entitled to re-opening their first proceedings on international protection. The time limit to reopen the procedure, set out in the Law on Protection, is 9 months. Contrary to Article 18(2) of the Dublin III Regulation, in cases where e.g. the applicant did not wait for examination of his or her asylum claim in Poland but went to another Member State and did not come back to Poland within 9 months, the case will not be evaluated under the regular “in-merit” procedure. Their application lodged after this deadline will instead be considered as a subsequent application and subject to an admissibility procedure. Moreover, if a person left Poland when their application was processed by the appeal authority and the procedure was discontinued by the Refugee Board, there is no possibility of reopening the procedure, even within the 9-month time limit. Again, in such a situation, the application of the returnee will not re-open the first proceedings and will be considered as a subsequent application.

Moreover, HFHR reports, that even in a situation when a returnee is entitled to re-open their first procedure, the Border Guards in the detention centres for foreigners make them lodge the subsequent application instead, which is then subject to the admissibility procedure.¹²¹ Usually, the second application, based on the same facts as the first one, would be declared inadmissible.

Domestic law provides no exception in that respect to the Dublin returnees. Such a situation could therefore violate Article 18(2) of the Dublin III Regulation. The inability to continue the first asylum procedure also means that the Dublin returnees who had already spent the maximum period of 6 months in detention before having left Poland, could be again placed in detention centres after their transfer. In such cases, the summary detention period exceeds 6 months.

These findings are supported by the statistics presented by the Office for Foreigners. In 2023, the number of decisions discontinuing international protection applications was 2,297. The vast majority of these decisions were issued because the applicant withdrew the application, but not in an explicit way, e.g. did not reach the reception centre after applying for protection or left the reception centre and did not come back within 7 days, did not arrive to the interview, or left Poland.

In 2023, the Office registered 185 requests to reopen the procedure, lodged within 9 months- time limit and issued 70 decisions considering the application admissible. There is no information on the number of requests lodged after the 9 monthstime limit, but there were 1,473 persons who lodged subsequent applications in 2023. In the cases of 814 persons, the Office for Foreigners considered the application inadmissible. In 2023, the Provincial Administrative Court in Warsaw specified that the fact that the migrant had left Poland did not relieve the authorities of their duties to consider whether there were grounds for granting a residence permit for humanitarian reasons in the return proceedings case, which might have relevant effects on the cases of Dublin returnees.

HFHR also reported cases in which the courts of other Member States decided not to transfer a person seeking protection to Poland under Dublin. In a judgment from 5 September 2022, the Administrative Court of

Minden found that due to existing deficiencies in the refugee reception system, returnees to Poland could be subject to inhuman or degrading treatment, contrary to Article 4 of the EU Charter of Fundamental Rights. A similar justification was given by the Administrative Court in Hanover (Germany) in a judgment of 7 October 2022, which considered the poor conditions in guarded centres for foreigners and the risk of nearly automatic detention. Also, the Court in the Hague in the judgement from 31 May 2022, prevented a Dublin transfer to Poland based on the assumption that the independence of the judiciary in Poland is under serious pressure and that there are serious concerns about whether the universal human rights of the LGBTQ+ persons are respected in Poland. However, in 2023 the latter Court generally upheld transfers to Poland, relying on interstate trust.

Last but not least, on 15 June 2022, the Court in the Hague, examining the case of a person seeking international protection who was to be returned to Poland, asked the CJEU a preliminary question regarding the Dublin transfers to countries that, despite being members of the European Union, 'seriously and systematically infringe the EU law'.

In March 2021, the Commissioner for Human Rights (Ombudsman) released a report in the framework of the National Preventive Mechanism, which detailed incidents of inappropriate detention of vulnerable Dublin returnees in the preceding years. According to the report, the problems occurred due to numerous procedural shortcomings during the transfer of a family to Poland by the German police, as well as the lack of appropriate operational algorithms that should have been implemented to promptly identify victims of torture and violence as well as persons whose mental and physical condition rule out their placement in detention." (blz.36-37)

Het is duidelijk dat Poolse instanties problemen hebben met de opvang van asielzoekers en in de behandeling van deze nieuw komers.

UNHCR (Vluchtelingenagentschap van de Verenigde Naties) vroeg, in een artikel 24.07.2020, aan de Poolse instanties om de toegang van asielzoekers tot zijn grondgebied te garanderen :

"Le HCR, l'Agence des Nations Unies pour les réfugiés, demande au gouvernement polonais de veiller à ce que les personnes qui souhaitent solliciter une protection internationale dans le pays aient accès au territoire et à la procédure d'asile, conformément aux obligations internationales auxquelles le pays a souscrit.

Ce jeudi (23 juillet), dans l'affaire M.K. et autres contre Pologne, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé qu'en refusant l'accès aux procédures d'asile, la Pologne avait violé plusieurs articles de la Convention européenne des droits de l'homme.

Prenant note de la décision de la Cour, le HCR réitère sa disposition à aider les autorités polonaises à respecter leurs obligations européennes et internationales.

Demander l'asile est un droit humain fondamental, garanti par le droit communautaire et le droit international des réfugiés, y compris par la Convention de 1951 sur les réfugiés dont la Pologne est signataire. » (Bron : UNHCR, « Le HCR demande à la Pologne de garantir l'accès des demandeurs d'asile à son territoire », 24.07.2020, beschikbaar op : <https://www.unhcr.org/fr/news/press/2020/7/5f1a9f41a/hcr-demande-pologne-garantir-lacces-demandeurs-dasile-territoire.html>).

In dit verband heeft het Europees Hof van Justitie Polen en andere Europese landen veroordeeld:

"Le symbole est fort : la Cour de justice européenne (CJUE) a reconnu, jeudi 2 avril, que la Pologne, la Hongrie et la République tchèque n'avaient pas respecté la loi européenne en refusant d'accueillir, au plus fort de la crise migratoire en 2015, des demandeurs d'asile relocalisés depuis l'Italie ou la Grèce. "Ces trois États membres ont manqué à leurs obligations découlant du droit de l'Union", peut-on lire dans l'arrêt.

La Cour a estimé que la Pologne, la Hongrie et la République tchèque "ne peuvent invoquer ni leurs responsabilités en matière de maintien de l'ordre public et de sauvegarde de la sécurité intérieure, ni le prétendu dysfonctionnement du mécanisme de relocalisation, pour se soustraire à la mise en oeuvre" du mécanisme de répartition qui devait s'établir entre fin 2015 et fin 2017. Au terme de cette période, la Commission européenne avait saisi la CJUE dénonçant l'inaction de Varsovie, Budapest et Prague.

(..)

Si la Pologne a rapidement indiqué, à l'époque, qu'elle pouvait accueillir 100 personnes, aucune relocalisation n'a finalement été mise en place durant toute durée du programme. » (Bron : Info Migrants, « Accueil des réfugiés : la Pologne, la Hongrie et la République tchèque ont enfreint le droit de l'UE », 02.04.2020, beschikbaar op : <https://www.infomigrants.net/fr/post/23840/accueil-des-refugies-la-pologne-la-hongrie-et-la-republique-tcheque-ont-enfreint-le-droit-de-l-ue>).

Wat betreft de levensomstandigheden in opvangcentra, kunnen wij lezen in de AIDA-rapport (blz. 65) dat :
“Despite that, some asylum seekers complain about those conditions, mentioning for instance bed bugs in the rooms. According to the NGOs, asylum seekers generally assess the conditions in the centres as rather low. Meanwhile, the Office for Foreigners’ anonymous survey conducted in June 2022 in 4 reception centres managed by the Office (238 out of 334 asylum seekers living in the centres took part in the survey) showed that asylum seekers living there were overall satisfied with the material reception conditions they received (with a general satisfaction rate of 87.52%). Moreover, in 2022, the centre in Linin, which has been in previous years rated one of the worst in the Office for Foreigners’ surveys, was renovated. On the other hand, in 2022, one of the wings in the centre in Podkowa Leśna Dębak collapsed. Nobody was injured, but asylum seekers had to be moved to another centre and the centre in Dębak had to be renovated.

Protests or hunger strikes in reception centres occasionally happen in the reception centres. In 2020, women and single mothers staying in the centre in Warsaw opposed the limitations that resulted from the COVID-19 quarantine. According to the Office for Foreigners, thanks to the immediate reaction of the Office, medical operator and NGOs, the situation was quickly under control. In January 2022, one hunger strike was reported in the centre in Grupa. According to the Office for Foreigners, Afghan nationals protested about the food they were served in the centre, the meagre number of NGOs working in the centre, and the low quality of the support they received from the NGO operating there. They were also afraid of how their life will look like when they leave the centre..”

Volgens het AIDA-rapport van mei 2023 is het aantal tolken in de opvangcentra onvoldoende:

“The Office for Foreigners claims that the centres’ employees speak English and Russian. However, NGOs still consider interpreters’ assistance in the reception centres insufficient, both in terms of the languages offered and in terms of quality. (blz. 80)

De juridische hulp voor asielzoekers is echt beperkt en moeilijk toegankelijk voor hen :

“The law provides access to free legal assistance for the review of detention before the courts, but it is hardly ever exercised in practice. Asylum seekers can ask the court to grant them free legal assistance, if they duly prove that they are not able to bear the costs of legal assistance, without harm to the necessary maintenance of themselves and their families. The court has a clear obligation to inform asylum seekers in a language understandable to them about the right to ask for legal assistance. However, this rarely happens in practice, as most asylum seekers are not aware of this possibility and are not represented by a legal advisor in the District or Regional Court.

In addition, their right to defence is not observed when the court decides on the extension of their detention. Foreigners are either not informed about the day of the court proceedings or they are informed (in Polish) on the short notice - on the same day. As a result, they are unable to submit a request for the lawyer on time. Moreover, they generally do not receive a copy of the application on prolonging their stay in detention.

In the regional courts in Lublin, Zielona Góra, Białystok and Przemyśl no attorney was appointed for migration-related cases in 2020, and positive outcomes of complaints ranged from 0 to approx. 3.5% and 13% in 2021 (there are no data from Regional Court in Białystok). In 98.83% of cases the District Court approved the Border Guards’ application for a prolongation of detention.

As a result, they are dependent on legal assistance granted by NGO lawyers, most of whom are not entitled to represent them in the courts.

The law foresees a state legal aid system only to prepare the appeal to a negative asylum decision. In practice, only some foreigners decide to look for a legal representative, i.e., an advocate or a legal advisor.

Additionally, the right to have access to a translator was also not observed in 2021. According to the NMP, translators did not translate the foreigners’ documents in detail. The explanation provided to foreigners was limited to the importance of signing documents, with no information provided on the content of statements or other documents. This practice was also observed during court hearings regarding the placement of foreigners in detention centres.” (blz. 120-121)

Zonder adequate juridische hulp kan het dus zeer moeilijk te worden om internationale bescherming te krijgen, onafhankelijk van het herkomst of het relaas.

De tekortkomingen van het Poolse opvangsysteem zijn door de tegenpartij niet correct geëvalueerd.

De verwerende partij houdt immers geen rekening met of leest gedeeltelijk objectieve en recente informatie waarin de Poolse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld.

Dat het feit dat Polen haar verplichtingen blijft miskennen eveneens blijkt uit het zeer recente artikel van de Europese Hoge Commissaris betreffende de mensenrechten :

<https://www.coe.int/en/web/commissioner/-/poland-needs-to-respect-its-international-human-rights-obligations-on-the-belarusian-border-says-commissioner-o-flaherty> van 23/09/2024 !

Dat in dat artikel specifiek melding gemaakt wordt van de moeilijkheden die Polen ondervindt bij de opvang van asielzoekers, gelet ook op de omvangrijke aantallen Oekraïners, die door dat land opgevangen worden :

The Commissioner commends Poland for welcoming and assisting millions of people fleeing Russia's war of aggression in Ukraine. He also acknowledges the challenges posed by the instrumentalisation of migration and destabilising actions of the Belarusian authorities on the Polish-Belarusian border. However, he considers that Poland's current summary return practice at the Polish-Belarusian border, facilitated by legislative changes adopted in Poland in 2021, does not allow for full respect of international human rights standards. The practice of summary returns of persons across the border to Belarus, without an individual assessment, including in some cases persons who have formally requested asylum on Polish territory, exposes them to the risk of serious violations of the rights protected by the European Convention on Human Rights.

Under the Convention, states are prohibited from exposing anyone to a real risk to life or to torture or inhuman or degrading treatment or punishment, even when faced with significant challenges related to migration. Returns without any individual examination may also violate the prohibition of collective expulsions. The Commissioner calls on the Polish authorities to put a stop to all summary returns to Belarus and to ensure that every person who wishes to claim international protection on Polish territory is effectively able to do so and receives a careful individual assessment of their case. In addition, the Commissioner recalls that due attention must be paid to the most vulnerable groups among asylum seekers and migrants.

The Commissioner has received credible allegations of isolated acts of misconduct by some members of the Polish Border Guard against asylum seekers and migrants. The Commissioner welcomes the commitment of the leadership of the Border Guard to zero tolerance of such acts. He takes note of the establishment of a specialised prosecution unit tasked with dealing with such alleged acts and encourages the continuation of this work to ensure that any such alleged case of misconduct be investigated and sanctioned.

The Commissioner calls on the Polish authorities to invest more in creating structures for meaningful dialogue with expert civil society organisations active in providing people with legal and humanitarian assistance on the Polish-Belarusian border. To this end, he encourages the re-establishment of a consultation platform between the civil society organisations and the Border Guard, noting that such a structure was in operation prior to 2015. The Commissioner has learned about cases of criminalisation of persons involved in providing legal and humanitarian assistance on the border. He calls for any charges made in connection with such legitimate activity aimed at defending human rights to be dropped.

Overwegende dat verzoeker eraan wil herinneren dat de beoordeling door de RVV een beoordeling ex nunc is.

Dat in dat verband Amnesty International bevestigt dat de noodtoestand die thans in Polen werd uitgeroepen wel degelijk de asielzoeker impacteert :

<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2021/09/poland-state-of-emergency-risks-worsening-already-dire-situation-for-32-asylum-seekers-at-border/>

Poland: State of emergency risks worsening already dire situation for 32 asylum seekers at border
Spokespeople available for interview

The Polish government's declaration of a "state of emergency" at the border with Belarus presents serious risks for asylum seekers trying to reach Poland and threatens to exacerbate the already dire situation faced by 32 Afghans including four women, 27 men and a 15-year-old girl, who have been held there without adequate food and clean water for over three weeks, after being pushed back from Poland, Amnesty International said.

The state of emergency will restrict the already limited access and work of journalists reporting on the issue as it bans the use of recording equipment in the area. It will also hinder the work of lawyers assisting the asylum seekers, as well as NGOs and activists carrying out vital human rights monitoring.

"A state of emergency allows a state to restrict certain human rights in extreme circumstances where there is a "threat to the life of the nation". No such threat exists in Poland where the authorities are attempting to cynically exploit this power to target asylum seekers and those who support them,"

Nils Muižnieks Director for Europe at Amnesty International

Finally, on 1 September, the UNHCR and Belarusian Red Cross with the support of Polish Red Cross brought humanitarian help to the group of Afghan asylum seekers held at the border.

"While UNHCR and Red Cross have provided basic support, we remind the Polish authorities to fully comply with last week's European Court of Human Rights order to provide those stuck at the border with food, water, clothing, adequate medical care and shelter. It must also ensure individual assessment of all asylum claims, and enable organizations, lawyers and other institutions to gain unhindered access to the group," Nils Muižnieks said.

There are reports that Belarusian border guards are helping people to cross over into Poland, Lithuania and Latvia. On 6 July, Belarusian President Alyaksandr Lukashenka announced that he would not stop people crossing the border into those countries. However, this must not be used as an excuse for unlawful pushbacks of asylum seekers and denial of access to the asylum procedure.

Under EU and international refugee law, Poland is obliged to ensure individual assessment of all asylum claims. Amnesty International calls on Poland's government to end pushbacks, to ensure access to the territory for those seeking protection, and to immediately provide refugees held at the border with Belarus with essential humanitarian assistance.

Dat het uitroepen van de noodtoestand omwille van de overstromingen ontegenzeggelijk een impact heeft op de situatie in Polen en de risico's op schendingen van artikel 2 en 3 nog vergroot.

<https://www.reuters.com/world/europe/central-europe-experiencing-worst-floods-least-two-decades-2024-09-18/>

Central Europe experiencing worst floods in at least two decades

*By Reuters
September 18*

Below are the main facts on the current situation in affected countries, estimated costs of damages and governments' help.

POLAND

** Four provinces in southwestern Poland are covered by the highest level of hydrological warnings against level 3 floods.*

The Polish defence ministry said more than 14,000 soldiers had been deployed to flood-hit regions.

** Prime Minister Donald Tusk said the damage caused by the floods will reach billions of zlotys. Finance Minister Andrzej Domanski told a crisis meeting that 2 billion zlotys (\$521 million) in funds had been secured for immediate help.*

** Minister for Funds and Regional Development Katarzyna Pelczynska-Nalecz said 1.5 billion zlotys from Poland's European Union funds would be redirected to reconstruction, with another 3.5 billion zlotys potentially allocated to building floodwalls, reservoirs and dams.*

<https://www.reuters.com/markets/europe/extreme-weather-adds-fiscal-strains-central-europe-2024-09-20/>

*Deadly floods add to fiscal strains in central Europe By Jan Lopatka, Karl Badohal and Gergely Szakacs
September 20, 2024*

- Summary*
- Worst floods in at least two decades sweep through region*
- Damage seen at around \$10 bln in Czech Republic and Poland*
- Czech budget deficit to exceed target due to flood damage*
- Poland, Romania and Hungary face prolonged shortfalls*

PRAGUE/WARSAW, Sept 20 (Reuters) - Just a week ago, before deadly floods swept through central Europe, the Czech Republic looked on track to become the first country in the region since COVID-19 to pull its budget deficit firmly below the 3% of GDP cap set by European Union rules.

Now that small victory for public finances hangs in the balance as the Czech Republic and Poland, which have borne the brunt of the deluge, count the cost of the worst floods to hit the region in at least two decades. Based on estimates from local officials, the damage to infrastructure could reach a combined \$10 billion in these two countries alone. Poland's finance minister said the \$5.6 billion allotted from EU funds would cover some, but not all of the costs to recover from the floods.

Economic losses linked to extreme weather are adding to strains on state finances in a region still squeezed by the aftermath of the COVID-19 pandemic and the inflation surge following Russia's 2022 invasion of neighbouring Ukraine.

22

Since the pandemic when EU member states set aside the bloc's stipulation that they keep annual deficits to 3% of gross domestic product, budget shortfalls in the region ballooned to as much as 9% of GDP in Romania and 7% in Poland and Hungary.

Inflation and elections in Poland, Hungary and Romania – with the inevitable promises of largesse – further hampered deficit cuts.

Higher military investment, inflation-linked spending on pensions and increased debt servicing costs are also stretching budgets.

(...)

For Poland, the region's largest economy, Moody's predicts general government debt could rise to 60% of GDP by 2027 due to increased borrowing, which will lift debt-related expenditure.

Moody's expects the Polish budget deficit to exceed 5% of GDP in 2025, followed by "very gradual consolidation" towards a 3% shortfall over the next four to five years.

Saddled with the cost of flood repairs, Poland will now push for some more EU leeway in shoring up its state finances.

Fitch Ratings said spending pressures in Poland were "greater than anticipated" after Warsaw unveiled its 2025 budget draft, though a solid revenue base provided support.

The floods hit a region already reeling from a weak German economy, the destination for 20-30% of central European exports, with possible long-term ramifications for state finances.

"CEE growth prospects could suffer if Germany's economic weakness proves structural and protracted," Karen Vartapetov, Director and Lead Analyst for CEE and CIS Sovereign Ratings at S&P Global said.

"Weaker medium-term growth in turn could pressure CEE public finances at a time when government funding costs remain high."

Debt servicing costs surged to 4.7% of GDP in Hungary and 2% in Poland and Romania last year, with only the Czech Republic's 1.3% of GDP interest bill running below the EU average -- but still nearly twice the 0.7% level seen before COVID-19.

Dat uit deze informatie blijkt dat de financiële gevolgen op staatsvlak van deze overstroming grote gevolgen riskeren te hebben.

Cfr. <https://www.reuters.com/world/europe/flooding-poland-makes-changes-2024-budget-more-likely-says-minister-2024-09-23/>

WARSAW, Sept 23 (Reuters) - Devastating floods in Poland have increased the probability of changes to the 2024 budget and decisions could be made by the government within two weeks, Finance Minister Andrzej Domanski said on Monday.

The worst floods to hit central Europe in at least two decades have left a trail of destruction from Romania to Poland, with some analysts saying the final cost for the region's biggest economy could be on a par or even exceed that seen after floods in 1997.

Dat ook niet onderschat mag worden dat ook in Polen de weerstand tegen asielzoeker groeit. Dat dit moge blijken uit

<https://www.reuters.com/world/europe/poland-wont-accept-migrant-relocation-mechanism-pm-says-2024-04-10/>

Poland won't accept migrant relocation mechanism, PM says By Reuters
April 10, 2024

WARSAW, April 10 (Reuters) - Prime Minister Donald Tusk said on Wednesday Poland will not accept a European Union immigrant relocation mechanism despite the European Parliament's approval of legislation meant to curb migration into the continent.

European lawmakers voted earlier on Wednesday on a revamp of the bloc's migration system to cut the length of time for security and asylum procedures, and increase returns of migrants to reduce unwanted immigration from the Middle East and Africa, a high priority on the EU's agenda.

"We will find ways so that even if the migration pact comes into force in roughly unchanged form, we will protect Poland against the relocation mechanism," Tusk told reporters.

He added that EU countries needed to focus on protecting their own borders.

Poland had previously argued it should be exempt from the so-called solidarity mechanism in the new legislation as it has helped and taken in the largest number of Ukrainian refugees since Russia's invasion of the country in 2022.

Migration has been a hot-button issue in the EU since more than a million people - mostly Syrian refugees - arrived across the Mediterranean in 2015, catching the bloc unprepared amid scenes of chaos and suffering.

More than 46,000 people have entered the EU so far this year outside of regular border crossings, according to U.N. data, which also estimates 400 people perished while attempting to get in.

After approval by the European Parliament, the legislation needs to be rubber-stamped this month by member states. They would then have two years to implement it.

Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikelen 3 en 6 EVRM.

Om alle bovengenoemde redenen, heeft de tegenpartij geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Polen uitgevoerd en de bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd, overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van

Er is dus geen enkele garantie dat de verzoekster naar behoren zal worden verzorgd, dat hij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen. Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft hij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen.

Overwegende dat in de mate dat de bestreden beslissing verwijst naar de appreciatie die door verwerende partij op vlak van een risico op schending art.3 EVRM gemaakt wordt, naar de beslissing 26 QT, verzoekende partij, die deze appreciatie betwist in haar verzoekschrift meent dat er aanleiding is op grond van dezelfde argumenten zoals hierboven opnieuw uiteengezet, aanleiding is tot schorsing en vervolgens annulatie van de bestreden beslissing.

Om alle bovengenoemde redenen, heeft de tegenpartij geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Polen uitgevoerd en de bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd, overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen. De verwerende partij schendt ook artikelen 3 en 6 EVRM, artikelen 3.2 en 17.1 van de Dublin III-verordening, en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen.

Blijkens de laatste verslagen, is er dus geen enkele garantie dat de verzoeker naar behoren zal worden verzorgd, dat hij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen. Dat het risico op racisme en discriminatie vaststaand is en alarmerende proporties heeft.

Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft hij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen.

Dat louter om volledig te zijn – en rekening houdend met het feit dat het de RVV behoort op het vlak van het risico op een schending van artikel 3 EVRM ex nunc te beoordelen, wil verzoekende partij er nog op wijzen dat ook uit het AIDA-verslag blijkt dat de situatie in Polen geenszins verbeterde en dat het risico op schending van art.3 dan ook blijvend vaststaat.

Dat het duidelijk moge zijn, dat de nadelen voor verzoeker – met name het verstoken blijven van een onafhankelijk onderzoek van zijn asielmotieven door de Belgische asielinstanties, waarbij hij in België kan genieten van opvang, immens zijn.

Dat deze negatieve a priori wel degelijk nadelig zal zijn voor verzoekende partij, terwijl de verwerende partij, behalve de regelgeving en het vertrouwensbeginsel geen elementen aanbrengt.

Dat het dan ook duidelijk is dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden is.

Dat de objectieve beoordeling zonder vooroordelen van het verzoek om internationale bescherming wel degelijk een belangrijk aspect is voor verzoekende partij.

Dat hij aldus riskeert teruggedreven te worden naar Eritrea waar zijn leven en fysieke en psychische integriteit in het gedrang riskeren te komen.

Dat ook dit een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 EVRM.

Dat daarenboven dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij, en dit in tegenstelling tot wat een zorgvuldige overheid betaamt, haar beslissing klaarblijkelijk niet genomen heeft op grond van een volledige feitenvinding.

Dat zij met name ervan uitgaat dat verzoekende partij een alias zou gebruikt hebben, hetzij in Polen hetzij in België terwijl de bestreden beslissing verder niet in concreto motiveert.

Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht, minstens eveneens een schending uitmaakt van het proportionaliteitsbeginsel, nu met deze omstandigheid, die echter niet geconcretiseerd werd, duidelijk rekening gehouden werd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dat verzoekster ten stelligste betwist dat er sprake zou zijn van een poging om de Belgische asielautoriteiten te misleiden.

Dat dit des te ernstiger is, nu de verwerende partij rekening houdend met de medewerkingsplicht die op de verwerende partij rust, met name op het vlak van het zich vergewissen dat verzoekende partij geen behandeling zal riskeren die strijdig is met artikel 2 en 3 EVRM, vastgesteld moet worden dat de verwerende partij geen enkel initiatief nam om zich ervan te vergewissen dat verzoeker wel degelijk opvang zal krijgen in Polen, een volledige toegang zal krijgen tot rechtsbijstand, zodanig dat zijn verzoek om internationale bescherming met de nodige zorgvuldigheid en objectiviteit behandeld wordt, noch dat er garanties gevraagd, laat staan gegeven werden, om een risico op refoulement uit te sluiten.

Dat het onterecht is dat de verwerende partij zich zuiver en alleen baseert op het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Dat verzoekende partij wil verwijzen en dit per analogie naar de rechtspraak van het EHJ, volgens dewelke het niet volstaat zich op het interstatelijk vermoeden te baseren.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) betreffende de situatie van personen die internationale bescherming vragen, blijkt dat "(l)es Etats doivent notamment prendre en considération l'article 3 de la Convention, qui consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (voir, parmi d'autres, Labita c. Italie [GC], no 26772/95, § 119, CEDH 2000-IV)" (vrije vertaling: De staten moeten in het bijzonder rekening houden met artikel 3 van het Verdrag, dat een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving vastlegt en foltering en onmenselijke of vernederende behandeling in absolute termen verbiedt, ongeacht de omstandigheden en de daden van het slachtoffer (zie, onder andere, Labita/Italië (GK), nr. 26772/95, § 119, EHRM 2000-IV)) (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, punt 218)

Dat de verwerende partij naliel dit te doen.

Dat het proportionaliteitsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel ook op dit vlak geschonden zijn. Dat de bestreden beslissing dan ook niet met de nodige zorgvuldigheid genomen werd

Dat daarnaast verzoekende partij meent dat verwerende partij voor wat betreft het risico op schending van artikel 3 onterecht de meent dat verzoekende partij geen noemenswaardige medische problemen dient te weerhouden, terwijl verzoekster wel degelijk psychologische problemen kent. Dat er daar zelfs niet naar gevraagd werd.

Dat wat betreft deze psychologische problemen, de appreciatie van de verwerende partij dan ook niet gevolgd kan worden.

Dat verwerende partij daarnaast geen rekening houdt met het risico op refoulement en het risico tot werkelijke toegang tot de asielprocedure.

Dat er dan ook aanleiding is tot annulatie van de bestreden beslissing.

Dat er dan ook wel degelijk aanleiding is de bestreden beslissing te annuleren en in afwachting van annulatie te schorsen bij UDN.

2.2.2. Beoordeling

2.2.2.1. Artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekster nalaat om te verduidelijken hoe de artikelen 6 en 13 van het EVRM, de artikelen 5, lid 6, 18 (1) d, en 22 van de Dublin III-verordening en artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Voorts vergist de verzoekster zich in rechte waar zij in de aanhef van het enig middel voorhoudt dat “*het beginsel van non-refoulement*” een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zou betreffen en licht zij voor het overige ook niet concreet toe welke rechtsregel zij precies geschonden acht waar hij gewag maakt van de schending van “*het beginsel van non-refoulement*”.

Ook waar de verzoekster onder punt 4.1. van het verzoekschrift een uitgebreide, doch louter rechtstheoretische uiteenzetting naar voor brengt, wordt hiermee nog niet verduidelijkt hoe deze of gene rechtsregels of algemene beginselen van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden.

Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, niet-ontvankelijk en dus niet ernstig.

2.2.2.2. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is om tegen de genomen beslissing een rechtsmiddel aan te wenden.

De Raad merkt vooreerst op dat uit een eenvoudige lezing van de uitgebreide motieven die in de bestreden beslissing zijn vervat, niet blijkt dat de verweerder zich enkel en alleen heeft gebaseerd op het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat er geen rekening werd gehouden met het risico op refoulement en het “*risico tot (gebrek aan) werkelijke toegang tot de asielprocedure*”.

De bestreden beslissing bevat een uitgebreide motivering, zowel in rechte als in feite. De verzoekster betwist in haar middel nergens de vaststellingen dat haar vingerafdrukken in Polen geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming waardoor deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoeken om internationale bescherming. Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 17 (1) van de Dublin III- en artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening. De verweerder gaat hierbij uitgebreid in op de verklaringen die de verzoeker tijdens haar gehoor aflegde en de situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Polen zoals deze blijkt uit recente en gezaghebbende bronnen, met name het Asylum Information Database - Country Report Poland, laatste update 13 juni 2024, waarvan een afschrift is toegevoegd aan het administratief dossier. Er wordt ook uitdrukkelijk ingegaan op het risico op (indirect) refoulement en de toegang tot de asielprocedure in Polen. De gemachtigde gaat hierbij concreet in op de specifieke situatie van de verzoekster, wier eerder in Polen ingediende verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is en merkt op dat het AIDA-rapport stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat Dublinterugkeerders in Polen problemen ondervinden om (opnieuw) toegang te verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de uitgebreide motieven, zoals opgenomen in de bestreden akte, niet afdoende zouden zijn in het licht van de door de formele motiveringsplicht gestelde vereisten.

Waar de verzoekster stelt dat er niet verder wordt gemotiveerd inzake de alias die zij in Polen heeft gebruikt, merkt de Raad op dat de verweerder zich beperkt tot de volgende, louter feitelijke vaststelling: “*uit het akkoord van Polen blijkt dat betrokkene zich van minstens één alias bediende*”. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, wordt deze vaststelling geenszins concreet aangewend ter ondersteuning van het besluit dat de verzoekster naar Polen wordt overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening. Uit niets blijkt dat aan de verzoekster wordt verweten dat zij poogde de Belgische asielautoriteiten te misleiden. Het betreft de loutere vaststelling dat de verzoekster in Polen minstens één alias gebruikte, hetgeen enkel slaat op haar identiteit, doch hetgeen niets van doen heeft met de motieven de bestreden Dublinoverdracht ondersteunen. Er valt dan ook niet in te zien waarom de verweerder hierover nader diende te motiveren bij het nemen van de thans bestreden beslissing. De formele motiveringsplicht houdt voorts evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is,

gelet op het nagestreefde doel (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). De door de verzoekster in dit verband naar voor gebrachte schending van het proportionaliteitsbeginsel kan bijgevolg evenmin worden aangenomen.

Tot slot blijkt tevens dat de gemachtigde op uitgebreid gemotiveerde wijze heeft aangegeven waarom de overdracht aan de Poolse autoriteiten geen schending van artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest met zich mee brengt. De verzoekster brengt terzake in haar enig middel een inhoudelijke kritiek naar voor waaruit blijkt dat zij begrijpt op welke juridische en feitelijke gegevens dit besluit berust.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.2.3. Gelet op verzoeksters inhoudelijke kritiek betreffende de door de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming, voert de verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening vermeldt als haar juridische grondslag.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. (...)”.

Overeenkomstig artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening is de verantwoordelijke lidstaat verplicht *“een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.*

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de verzoekster in haar middel nergens de concrete overwegingen betwist of weerlegt die de gemachtigde ertoe hebben gebracht Polen verantwoordelijk te achten voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel rechtsgeldig concluderen tot weigering van verblijf en verzoeker het bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Uit het betoog ter ondersteuning van het enig middel blijkt dat de verzoeker zich op een schending van de bovenvermelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur beroept in het licht van het onderzoek dat

vereist is door de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, alsook in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening.

2.2.2.4. Artikel 2 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken."

De verzoekster toont niet aan hoe de bestreden beslissing haar zou blootstellen aan een opzettelijke beroving van haar leven. Een schending van artikel 2 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

Het weze evenwel benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Ook uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij ook nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de geveesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een overdracht van verzoekende partij aan Polen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de

verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekster toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De aandacht die moet worden gegeven aan artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt voorts ook uit artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt:

“(…)

Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

“(…)”

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekster zal worden overgedragen aan Polen, nu zij in dit land op 17 april 2024 een verzoek om internationale bescherming had ingediend en gezien de Poolse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18, lid 1, b), van de Dublin III-verordening.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat de gemachtigde, blijkens de motieven opgenomen in de bestreden akte, gevolg heeft gegeven aan de verplichtingen die op hem rusten in het kader van de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming van de grondrechten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder wel degelijk op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Polen. De verweerder heeft zich hierbij gesteund op het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database”, met een laatste update op 13 juni 2024, verder het AIDA-rapport genoemd, en heeft daarnaast ook rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekster.

De verzoekster stelt evenwel dat vele openbare rapporten wijzen op systematische tekortkomingen in het opvangsysteem van asielzoekers in Polen. Concreet verwijst zij naar en citeert zij uit het in 2019 gepubliceerde AIDA-rapport dat handelt over grove en systematische irregulariteiten met betrekking tot het aanvaarden van beschermingsverzoeken aan de Poolse grens (pushbacks). Zij citeert eveneens uit het in 2023 gepubliceerde AIDA-rapport waarin melding wordt gemaakt van problemen aan de Poolse grenzen met Wit-Rusland en een gewelddadige houding van de Poolse autoriteiten. Volgens de verzoekster blijkt uit het meest recente AIDA-rapport, dat ook door de verweerder werd gehanteerd en dat werd gepubliceerd in juni 2024, dat de situatie aan de Poolse grens kritiek blijft en dat de Poolse autoriteiten gemakkelijk hun toevlucht nemen tot geweld tegen migranten. Zij citeert hieromtrent uit de pagina's 20 en 21 van het AIDA-rapport. De verzoekster brengt tevens een krantenartikel (Le Figaro) van 16 juli 2024 en een publicatie van BBC naar voor waarin gemeld wordt dat Polen onlangs een nieuwe wet heeft aangenomen die het makkelijker maakt voor grenswachten om hun wapen af te vuren. De verzoekster wijst erop dat dit werd bevestigd in het recentste AIDA-rapport op de pagina's 36 en 37. Zij haalt tevens een artikel aan van 24 juli 2020 waarin het UNHCR de Poolse instanties vraagt om de toegang tot het grondgebied voor asielzoekers te garanderen, alsook verwijst zij naar veroordelingen in dit verband door het Hof van Justitie, een artikel van 23 september 2024 waarin nogmaals de problemen aan de Poolse grens met Wit-Rusland onder de aandacht worden gebracht en een publicatie van Amnesty International in september 2021 omtrent het uitroepen van de noodtoestand door Polen aan de Wit-Russische grens.

Dit hele betoog heeft echter geen betrekking hebben op de omstandigheden waarvan kan worden aangenomen dat de verzoekster er thans zelf in dreigt terecht te komen als Dublin-terugkeerder. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. Daarbij moet volgens het Hof wel worden beoordeeld of de vreemdeling na overdracht een reëel risico loopt om aan dergelijke praktijken te worden blootgesteld (HvJ, C-392/22, X/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 29 februari 2024). De thans bestreden beslissing wordt genomen op grond van de vaststelling dat uit vingerafdrukkenonderzoek is gebleken dat de verzoekster reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Polen enerzijds, en dat de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk akkoord zijn gegaan met een terugname op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening anderzijds. Hierbij is het ook van belang te wijzen op de waarborg opgenomen in artikel 18.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening: *“In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.”*

Aldus wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat *“het verzoek van betrokkene nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. Betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Poolse instanties zullen betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. (...) Middels het akkoord van 04.09.2024 hebben de Poolse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van indirect refoulement bij overdracht aan Polen. De betrokkene zal na overdracht in Polen haar verzoek kunnen hervatten. Polen onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dus geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.”*

Verzoeksters situatie moet als Dublin-terugkeerder worden onderzocht en zij kan niet worden beschouwd als iemand die illegaal de grens oversteekt. De verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de situatie van de vreemdelingen die illegaal de Wit-Russisch-Poolse grens zijn overgestoken. Het weze herhaald dat de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk hebben ingestemd met de overdracht van verzoekster en in de bestreden beslissing wordt ook op goede gronden vastgesteld dat de Poolse instanties uitdrukkelijk hebben verzocht om minstens zeven werkdagen op voorhand in kennis te worden gesteld van de komst van verzoekster en om tien dagen voor de geplande transfer informatie betreffende haar gezondheidstoestand en speciale noden over te maken.

De verwijzing naar passages uit het AIDA-rapport en andere bronnen die de verzoekster thans voorlegt over de (actuele) situatie aan de grens van Polen met Wit-Rusland en het probleem van het Pools pushbackbeleid, waarbij op heden door de politie het vuur mag geopend worden op migranten aan deze grens, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat de verzoekster zelve, als Dublinterugkeerder, bij de thans vooropgestelde Dublinoverdracht, het slachtoffer dreigt te worden van dergelijke praktijken, laat staan dat hiermee concreet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing, die een door Polen uitdrukkelijk aanvaarde terugname op grond van de Dublin III-verordening betreft, enige door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest verboden behandeling met zich mee brengt.

Waar de verzoekster, met verwijzing naar het AIDA-rapport, gewag maakt van een praktijk in Polen waarbij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming van een Dublin-terugkeerder wordt beschouwd als een volgend verzoek om internationale bescherming, indien reeds negen maanden zijn verstreken, wijst de Raad erop dat in het AIDA-rapport inderdaad wordt bevestigd dat de tijdslimiet die gesteld wordt om het verzoek te heropenen 9 maanden is. In tegenstelling tot artikel 18, lid 2, van de Dublin III-verordening zal in gevallen waarin de asielfoelker bijvoorbeeld de behandeling van zijn asielfoelker in Polen niet heeft afgewacht, maar naar een andere lidstaat is gegaan en niet binnen negen maanden naar Polen is teruggekeerd, het dossier niet worden beoordeeld volgens de normale “inmerit”-procedure. Als een aanvraag na deze termijn wordt ingediend, zal deze beschouwd worden als een volgende aanvraag en onderworpen worden aan een ontvankelijkheidsprocedure (AIDA, p. 36). Opnieuw blijkt echter niet dat de situatie van de verzoekster hierdoor wordt geïmpacteerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat zij op 17 april 2024 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat dit verzoek in Polen nog steeds in behandeling is (nu de terugname uitdrukkelijk werd aanvaard op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening), zodat er bij de imminente uitvoering van de thans voorliggende Dublinoverdracht nog geen negen maanden zijn verstreken.

Verder citeert de verzoekster eveneens een korte passage uit het AIDA-rapport op p. 37-38, doch wederom maakt zij het verband met haar persoonlijke situatie niet concreet aannemelijk. In de door de verzoekster geciteerde passage wordt melding gemaakt van incidenten van detentie van kwetsbare personen en een gebrekkig onderzoek naar de identificatie van slachtoffers van foltering en geweld en andere personen die omwille van mentale of fysieke redenen niet geschikt zijn om vastgehouden te worden. De verzoekster toont met haar betoog echter niet aan dat zij in dit kader een specifieke kwetsbaarheid vertoont die ertoe zou leiden dat zij, louter door een eventuele detentie na overdracht aan Polen, een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te ondergaan. Hieromtrent wijst de Raad erop dat de verzoekster nalaat aantonen dat de omstandigheden van detentie in de ontvangende lidstaat het niveau van hardheid bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). De verzoekster toont niet concreet aan dat dit voor haar het geval is.

De verzoekster gaat bovendien voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing, die zij niet aan het wankelen brengt:

“Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers in een detentiecentrum geplaatst kunnen worden wanneer er geen alternatieven zijn voor de detentie en wanneer het nodig is om de identiteit van de verzoeker te verifiëren en om informatie te verzamelen, met de verzoekers coöperatie, geconnecteerd met het verzoek, die niet verzameld kan worden zonder de detentie van de verzoeker en wanneer er een significant risico op onderduiken is (AIDA-rapport, pagina 87).

De betrokkene werd tijdens haar persoonlijk gehoor gevraagd naar haar gezondheidstoestand. De betrokkene stelt in goede gezondheid te verkeren maar een letsel aan haar oor te hebben opgelopen door slagen van Witrussische soldaat. Betrokkene heeft geen medische stukken ter staving aan het dossier toegevoegd, en vermeldt een eerste verzorging en een vervolgspraak, ze meldt geen medische zorgen die ontoereikend zouden zijn. Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

(...)

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Poolse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden en overdracht van gezondheidsgegevens.”

De verzoekster verwijst nog naar een vraag van het UNHCR in 2020, om de asielzoekers toegang te verschaffen tot het Poolse grondgebied. Het betreft echter een gedateerde informatie en bovendien kan hieruit niet blijken dat de verzoekster, wier terugname onder de Dublin III-verordening door Polen uitdrukkelijk werd aanvaard (zie *supra*), geen toegang zou krijgen tot het Poolse grondgebied en de Poolse procedure inzake de internationale bescherming. Ook met de vage verwijzing naar de veroordeling van Polen wegens het niet voldoen aan de relocatie van asielzoekers uit Italië en Griekenland en de uitspraken van Donald Tusk in verband met deze relocatie waaruit volgens de verzoekster een groeiende weerstand tegen asielzoekers blijkt, toont de verzoekster zulks niet aan.

Waar de verzoekster in het algemeen gewag maakt van racisme en discriminatie in Polen, wijst de Raad erop dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, racisme en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublin III-verordening een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Inzake de levensomstandigheden in de Poolse opvangcentra citeert de verzoeker een korte passage op p. 65 van het AIDA-rapport. Het gaat hier om enkele punctuele zaken zoals meldingen van bedwantsen en hongerstakingen, doch in ditzelfde citaat wordt gesteld dat uit een onderzoek bleek dat 87,25% van de asielzoekers in Polen tevreden is over de materiële opvangvoorzieningen. Dat de opvangaccommodaties geen perfecte kwaliteit voorzien, volstaat echter niet om de zware drempel te overschrijden die nodig is om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Dublin III-verordening aan Polen

worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hetzelfde geldt voor het in het AIDA-rapport gemelde tekort aan tolken en moeilijke toegankelijkheid tot juridische hulp. Uit het AIDA-rapport blijkt geenszins dat het om dermate ernstige tekortkomingen gaat dat zij zouden oplopen tot een systeemfout in de procedure inzake de internationale bescherming. De verzoekster gaat bovendien voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing: *“In 2015 is een stelsel van rechtsbijstand van de staat ingevoerd, dat betrekking heeft op: juridische informatie, verstrekt door de medewerkers van de Dienst Vreemdelingenzaken in eerste instantie betreffende de intrekking van de bescherming; en rechtsbijstand, dat in tweede instantie verleend wordt door advocaten, juridische adviseurs en ngo's. In elk type beslissing van de autoriteit in eerste aanleg, dat wordt gegeven, is de instructie over het recht op kosteloze rechtsbijstand opgenomen en wordt deze vertaald in de taal die de verzoeker begrijpt (AIDA-rapport, pagina 31).”*

De verzoekster citeert verder nog uit een aantal persartikels omtrent de recente overstromingen en het noodweer in het Zuidwesten van Polen. Zonder de omvang en de herstelkosten van deze natuurramp te bagatelliseren, dient de Raad echter op te merken dat nergens uit de door de verzoekster neergelegde persartikelen kan worden afgeleid dat deze overstromingen resulteren tot omstandigheden die ertoe leiden dat de verzoekster er als Dublinterugkeerder dreigt te belanden in een situatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Dit geldt des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster zal worden overdragen via de luchthaven van Warschau, en uit niets blijkt dat zij naar het Zuidwesten van Polen zal worden getransfereerd. De verzoekster toont niet concreet aan dat Polen omwille van de recente natuurramp en de gevolgen ervan (ook op budgettair vlak) momenteel systematisch tekort schiet in haar verplichtingen inzake de procedures voor internationale bescherming en/of opvang van asielzoekers.

Waar de verzoekster vaagweg stelt dat zij geen passende gezondheidszorg zal krijgen, gaat zij voorbij aan de volgende, pertinente, motieven van de bestreden beslissing:

“De betrokkene werd tijdens haar persoonlijk gehoor gevraagd naar haar gezondheidstoestand. De betrokkene stelt in goede gezondheid te verkeren maar een letsel aan haar oor te hebben opgelopen door slagen van Witruisische soldaat. Betrokkene heeft geen medische stukken ter staving aan het dossier toegevoegd, en vermeldt een eerste verzorging en een vervolgspraak, ze meldt geen medische zorgen die ontoereikend zouden zijn. Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg voor asielzoekers wordt door de overheid gefinancierd. Indien een verzoeker geen toegang heeft tot materiële opvangvoorzieningen of deze zijn beperkt, dan heeft de verzoeker nog steeds recht op gezondheidszorg (AIDA-rapport, pagina 72).

Basis gezondheidszorg wordt georganiseerd in medische kantoren in elk opvangcentrum. De Dienst voor Vreemdelingen verduidelijkt in 2022 dat de GP in de centra 6 diensturen per 120 asielverzoekers heeft, terwijl een verpleegster 20 uren heeft voor hetzelfde aantal patiënten. Beiden hebben 3uur per week extra per 50 bijkomende asielzoekers. Ze zijn minstens 3 keer per week aanwezig in de centra (AIDA-rapport, pagina 72).

Gezondheidszorg voor asielzoekers bevat ook behandeling voor mensen met mentale gezondheidszorgen. In 2022 werkten psychologen in alle centra op zijn minst 4 uur per week voor elke 120 asielzoekers. Dit werd verlengd met een uur voor elke bijkomende 50 asielzoekers. Asielzoekers kunnen doorverwezen worden naar een psychiater of psychiatrisch ziekenhuis. In 2022 werd, volgens de Dienst voor Vreemdelingen, psychologische bijstand voorzien door een NGO – Fundacja Polskie Forum Migracyjne (AIDA-rapport, pagina 73). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals de afgelegen locatie van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is (AIDA p. 71-74).

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Poolse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden en overdracht van gezondheidsgegevens.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.”

De Raad benadrukt dat de verzoekster in haar enig middel niet concreet ingaat op de toegang tot gezondheidszorgen in Polen. Evenmin worden medische attesten bij het verzoekschrift gevoegd waarin verzoeksters gezondheidstoestand nader wordt omschreven. De loutere bewering dat de verzoekster wel degelijk psychologische problemen heeft, volstaat uiteraard niet om aan te tonen dat zij lijdt aan een ziekte die een medische behandeling vergt, laat staan dat hiermee wordt aangetoond dat zij van deze of gene medische behandeling zal verstoken blijven in Polen. Voorts blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald uit het gehoorverslag van 26 augustus 2024, dat de verzoekster wel degelijk werd bevraagd omtrent haar gezondheidstoestand. Verzoeksters andersluidende betoog mist feitelijke grondslag. De Raad wijst er bijkomend op dat uit het administratief dossier blijkt dat de centrumarts zeer recent nog attesteerde dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Er ligt dan ook geen begin van bewijs voor van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling omwille van medische redenen. Bovendien heeft het EHRM bevestigd dat er in uitwijzingszaken voor medische aangelegenheden een bijzonder hoge drempel bestaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen. Ongeacht de ziekte (fysieke of psychische aandoeningen) dient het te gaan om een onomkeerbare verslechtering van de gezondheidstoestand, waarbij die verslechtering zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM 7 december 2021, Savra t. Denemarken (GK), nr. 57467/15). De verzoekster heeft niet aangetoond dat zij zich in een dergelijke situatie bevindt. De verzoekster brengt geen begin van bewijs naar voor waaruit kan blijken dat zij bij de overdracht aan Polen een reëel en bewezen risico loopt op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand derwijze dat een overdracht in strijd zou zijn met de door het EVRM en het Handvest beschermde grondrechten.

2.2.2.5. Samenvattend stelt de Raad dan ook vast dat de verweerder, blijkens de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht op een gedegen wijze heeft onderzocht en dat er een uitgebreid onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekster die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling van verzoeksters omstandigheden en de algemene situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Polen op de relevante stukken van het administratief dossier en gezaghebbende en recente informatiebronnen.

De verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij bij overdracht naar Polen zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van asielzoekers, in het bijzonder voor Dublinterugkeerders, of in de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar, dan wel omwille van de specifieke omstandigheden van haar individuele geval. In die omstandigheden kon de verweerder op redelijke wijze besluiten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van de artikelen 3, lid 2, of 17 van de Dublin III-verordening.

Een schending van artikel 3, lid 2, en/of 17 van de Dublin-III-Verordening, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht, blijkt niet.

De verzoekster toont evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aan. De Raad merkt hieromtrent op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu*, gelet op hetgeen voorafgaat, niet het geval is.

2.2.3. Het enig middel is derhalve niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERDOODT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERDOODT

C. DE GROOTE